

Ovidiu Cristian Dinică

AVENTURI NE-VEROSIMILE

Ovidiu Cristian Dinică

Aventuri ne-verosimile

Prefață Ștefan Găitânaru

Postfață Maria Anastasiu

Cristian PlusArt

Malu Mare, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DINICĂ, OVIDIU CRISTIAN

Aventuri ne-verosimile / Ovidiu Cristian Dinică ; pref.: Ștefan Găitănanu ; postf.: Maria Anastasiu. - Malu Mare : Editura Cristian PlusArt, 2026

ISBN 978-630-6803-19-4

I. Găitănanu, Ștefan (pref.)

II. Anastasiu, Maria (postf.)

821.135.1

Copyright © Editura Cristian PlusArt

Imaginea copertei: Editura Cristian PlusArt cu suport AI

Editura Cristian PlusArt,

str. Gutuilor nr. 3,

207365, Malu Mare, Dolj, ROMANIA

Facebook: Cristian PlusArt

e-mail: contact@cristianplusart.ro

tel.: +40.732.740511

Cu metaforele la plimbare

Cu state vechi în experimentul de îmbinare a poeziei cu proza, scriitorul Cristian Ovidiu Dinică își întâmpină cititorii cu multe texte inedite în volumul „Aventuri ne-verosimile”.

Provocările unui volum de proză scurtă sunt mari: mai exact, sunt invers proporționale cu mărimea fiecărui text în parte. Unele îl vizează pe autor: cu aptitudinea lui de a exercita ad-hoc procedeele verosimilității pentru incursiunile ficționale prin care să edifice focusul narativ. Textul în sine amenință și el cu un principiu (*multum in parvo*), foarte convenabil autorilor posedați de obsesia alexandrinismului (selectarea și amalgamarea amănuntelor simbolice în mesaj), dar inconvenabile celorlalți, dedați la mimesisul descriptiv.

A trăi un text la lectură este altceva decât a scrie despre el după aceea. Metatextul obligă la clasificări și interpretări raportate la structurile de așteptare ale lectorului, confruntări în care nu toți vectorii converg, dar întotdeauna se mizează pe complementaritatea lor.

Textul care poartă mirajul poeziei este chiar cel intitulat „Rătăcitor”, ca o fereastră simbolică pentru ceea ce avea să se întâmple după aceea. Coeficientul estezic se deduce din lipsa programatică a arhitecturii narrative, dar mai ales din concentrarea stilemelor: păsări care au adormit în zbor; se rotesc încet embrioni de stele; ideile mele... pe biciclete transparente; noapte își aruncă visele pe o ruletă fără masă etc. Multe dintre acestea ar putea face parte foarte bine dintr-un volum cu poeme într-un vers, dovadă a virtuozității.

Se pare însă că poetul n-a uitat de prozator și printre aceste metafore profunde, presară destul de multe metafore deschise, marcate de conectorii comparației reale (ca -8) și ireale (ca și -4), pentru a tempera, se pare, avântul imaginativ. (Frecvența acestora nu caracterizează celelalte texte cu impact narativ).

În contrapartidă, textul cu angrenajul narativ cel mai extins este Codrin, cu armătura unui adevărat roman, pe care autorul, cu generozitatea-i caracteristică, îl va ficționa, poate, cândva. Sinteza narativă realizată sub acest titlu face ca frecvența agentului să fie mai mare (numele lui apare de 57 de ori în text).

În celelalte texte (cu tematici foarte diversificate), focusul narativ se realizează prin întâlniri, accidente, coincidențe, revelații aievea sau onirice. Dar cele mai interesante sunt cele potențate de impactul destrucțiilor fantastice.

Pentru proza scurtă, dereismul cere tehnicile de acomodare a percepțiilor verosimile, lucru care, cel mai convenabil, se realizează, cum s-a arătat, prin virtuțile oniricului: Și atunci visul începu. Din întuneric se desprinsă chipul unui tânăr cu păr blond, strălucitor ca soarele. Se apropia de ea cu o siguranță stranie.

Interesant este că, de câteva ori, în texte reprezentative, autorul decadrează visul, sau îl sugerează la sfârșit, practicând intruziunea directă a fantasticului, ca în comportamentul halucigen habitual.

În atmosfera bestiarului modern, apariția inorogului asigură salvarea unei iubiri promise: Din cerul spintecat de fulger, coborî un inorog alb ca mătasea iernii. Se așezase o liniște divină. Cu toții priveau înmărmuriți.

Apariția în aceeași degradingoladă erotică a unui șarpe uriaș și a bestiarului mărunț evocă și motivul zburătorului: În clipa aceea, din peretele opus se materializă un șarpe uriaș, un piton.

Pitonul se apropia. Repulsia și groaza îi stimulau instinctele. Atunci se gândi la chipul tânărului blond. Ochii lui îi transmiteau încredere. Gândul la el îi întări rezistența.

Motivul dublului ține tot de degradarea halucinogenă a lucidității: Trecusem printr-un accident din care, cu noroc, scăpasem. Cineva cu același nume s-a prezentat la Târgoviște, în Dâmbovița, acum o oră și cu aceeași rană. Ciudat, doi indivizi cu aceleași caracteristici, cu aceeași rană, în același moment!? Printr-o experiență impresionantă căpătasem un efect de dedublare și era evident că obținusem și un tiz complet, asemănător mie.

Sub aspectul personajelor, interesante sunt tehnicile de edificare a lor, care să le facă memorabile, atât ca recuzită a universului artistic, cât și în imaginarul cititorilor.

Economia spațiului narativ îl determină pe autor să recurgă uneori la caracterizări directe: Directorul institutului, un individ mărunț, lipsit de personalitate, numit politic, sechestrat în propriile idei, puternic inhibat; Conducătorul autovehiculului, un tip bondoc, gata oricând să plece la drum.

Întrebarea se pune dacă în proza scurtă personajele au un spațiu interior, psihologic. Economia narativă rezolvă, de regulă, ecuația dintre construcție și analiză în favoarea primeia.

Uneori, prin metaforă, este descris ceea ce psihologii numesc, cu rol tămăduitor, locul ideal de relaxare: deschise ușile dulapului în care se ascundea copilăria sa.

Dar autorul știe care este metoda cea mai sigură de a ieși dintr-o patie. Printr-o contradicție în termeni, de la abstract la concret, se poate vorbi de o chirurgie psihologică. Uneori, aceasta este directă, fără anestezic: Subconștientul ei dădea imagini pure; mintea putea influența realitatea; în interiorul ei dezordine se aduna într-o capsulă imaginară.

În funcție de mărimea bisturiului sau de forța laserului, se ajunge la ceneștiile profunde: În interiorul ei se producea o proteină nouă, secretată prin piele. Sistemul imunitar se activa. Celulele comunicau între ele ca niște soldați disciplinați. Era o semnătură chimică, o toxină subtilă.

Refuzul anesteziei se face chiar în prezența reiterată a Zburătorului, care, de regulă, ține de imaginar: chipul feciorului blond, același care îi apăruse în vis; Nu era o iluzie. Era simbolul transformării ei.

Autorul nu concubinează decât rareori cu personajele în privința limbajului, răspunzând la exigențele unui cititor modern. Așadar, se poate vorbi în cea mai mare parte de un limbaj auctorial. Exemple există de la un capăt la altul: electrozi pentru flexibilizarea atenției și concentrării; o reinventa emoțional; stingeriți de penibil; martor ostentativ; iubire de conveniență etc.

Deși sunt dominante, aceste expresii nu sunt stridente și, în contexte potrivite, apar și alte registre ale limbii: pietre vechi, rostogolite; obolul timpului; nu prididea; plosca cu rachiu; în fața obștii; să se căpătuiască etc.

Dreapta măsură a comunicării se întâmplă și în puținele enclave non-narative, adevărate descrieri sapiențiale: De sus, imaginea semăna cu una apocaliptică desprinsă dintr-un scenariu american. Focul din stânga drumului se desfășurase într-o veritabilă mare de flăcări, ce oscila, având în centru o imensă suprafață luminoasă în care ne reflectam.

Autorul nu caută să manipuleze hiperbolele prin limbaj și, deseori, acesta funcționează în ritmurile potrivite: Afară o întâmpinara zorile. Un nou răsărit. Câmpul arat se întindea în fața ei, iar în depărtare se vedeau ruinele unui zid vechi. Soarele se ridica lent...

Concluzie: dacă ar fi să dau o notă acestei cărți, m-aș gândi de două ori, aș face media și, în loc de calificativ, aș lua-o cu bucurie și recunoștință în rafturile bibliotecii mele.

Ștefan Găitănanu

Rătăcitor

Pe străzi se mișcă lumini rătăcite, fără grabă, ca și cum ar fi uitat de unde au pornit și nici nu le mai pasă unde ajung. Par niște păsări care au adormit în zbor și acum plutesc la întâmplare, lăsând în urmă o dâră slabă, tremurată. Merg și eu, sau poate doar cred că merg; pașii mei se aud, dar nu sunt sigur că îmi aparțin. Alunec printr-un oraș care pare să viseze la propria existență, ca și cum ar fi obosit să fie real și ar prefera să rămână doar o schiță în mintea cuiva.

Neoanele, care altădată țipau de strălucire, par acum sleite. Lumina lor se desprinde de tuburi și se lipește de ziduri ca o piele veche, abandonată. Clădirile mari, cele pe care le știam solide, se destramă încet, fără zgomot, ca și cum ar fi fost făcute din praf ținut laolaltă doar de voință. Se risipesc în pulberi mici, vibrante, ca niște licurici care nu sunt siguri dacă trăiesc sau doar repetă reflexul unei vieți trecute.

Mai sus, într-un aer care nu seamănă cu al nostru, se rotesc încet embrioni de stele. Par suspendați într-o respirație cosmică, una grea, adâncă, ca a cuiva care visează ceva ce nu vrea să-și amintească. Îi privesc și am impresia că, dacă m-aș apropia prea mult, s-ar sparge ca niște baloane fragile, lăsând în urmă doar un sunet scurt, metalic.

Cuvintele pe care încerc să le spun se destramă înainte să prindă formă. Le simt cum se topesc în aer, ca și cum ar fi făcute din abur cald. Ceața în care dispar miroase a flori pe care nu le-

am văzut niciodată, flori care probabil nu au existat decât în visele altcuiva. E un miros dulce, dar neliniștitor, ca o amintire care nu-mi aparține.

Timpul trece prin mine ca o efemeridă care nu știe dacă merită să trăiască mai mult de o clipă. Îl simt cum se lovește de piele și apoi se retrage, indecis. Ideile mele, fără chip și fără direcție, se pun în mișcare pe biciclete transparente. Pedalează spre un orizont care se tot mută, de parcă ar fi rușinat să stea pe loc. Le privesc cum se îndepărtează și am impresia că, dacă aș alerga după ele, aș rămâne blocat într-un fel de nisip mișcător al gândurilor.

Noaptea își aruncă visele pe o ruletă fără masă. Totul se învâрте în aer, fără sprijin, fără centru. Numerele — toate ciudate, toate imposibile — se rostogolesc ca niște semințe ale unui adevăr care moare înainte să fie spus. Le urmăresc și simt că fiecare poartă în ea o poveste neterminată, o propoziție care nu a apucat să fie rostită.

Și undeva, la marginea acestui vis care se destramă, rămâne imaginea fătului nesigur. Nu plânge, nu cere nimic, doar plutește într-o liniște densă, apăsătoare. Prezența lui, deși tăcută, apasă asupra tuturor lucrurilor, ca o întrebare pe care nimeni nu îndrăznește să o formuleze.

Înverșunarea

Pentru Eusebiu lumea era raiul, un loc al bunăvoinței umane, în care credea cu înverșunare și sinceritate. În acea zi a hotărât plecarea în oraș în ultima clipă. Preocuparea sa era să scrie. Se desprinsese cu greu de la masa de lucru, unde paginile pe care le concepea cu ardoare, îl așteptau să continue. Era dedicat scrisului cu tot crezul său. În acea dimineață trebuia să ajungă la ședința săptămânală a clubului cultural local.

În stradă era frig. Stătu să se schimbe culoarea semaforului, apoi traversă în timp ce telefonul îi sună. Curios, răspunse. Era liderul local al presei naționale. Îi cerea să schimbe ordinea fotografiilor postate în noaptea trecută.

Ultima ședință a asociației de presă se petrecuse în ajun. Atent la convorbire, urcă grăbit într-un taxi, fără să observe cărei firme aparținea mașina. Dorea să ajungă cât mai repede la destinație. Stătu pe scaunul din spate, având cu el două genți, una uzuală, iar cealaltă cu aparatul foto.

Șoferului îi auzea vocea și îi vedea doar partea dreaptă a capului, rasă, ca și când părul ar fi fost îndepărtat un urma unui accident. Nu putea să-i stabilească vârsta. La oglindă era atârnat un mic craniu pe care scria „Souvenir du Paris”. Sinistru gândi Eusebiu.

— Unde mergem, îl întrebă bărbatul de la volan?

— La biserica Sf. Vineri, îi răspunse Eusebiu.

După o scurtă tăcere, șoferul reveni nedumerit:

— Care este asta?

Eusebiu se simți dator să explice un pic:

— Cea cu efigia lui Mihai Viteazu!

Mașina era pe strada principală și continua să meargă. Conducătorul auto, nelămurit, îl întrebă din nou:

— Și totuși, care e această biserică?

— E singura biserică domnească din oraș, explică Eusebiu.

Șoferul, vădit nervos, se răsti:

— Lasă-mă, domnule, cu sfaturi, nu am chef de așa ceva! Vorbești ca și cei din politică, nu spui nimica concret, din care să înțeleg ceva.

— Și cum să-ți vorbesc pentru a ne înțelege, întrebă jenat Eusebiu?

— Spune și dumneata o destinație comună, gen: „până la fostul CEC, sau până la Poștă”, pur și simplu, îi răspunse bărbatul din fața sa.

— Biserica este veche, cunoscută, încercă să-l liniștească Eusebiu.

— Lasă-mă dracu cu asta, strigă șoferul!

— De ce strigi nu ți-am făcut nimic?

— Pentru că nu vreau să mai aud ceva. Am gândurile mele și-mi ajung, susțin u tânăru!

Eusebiu nu se așteptă la agresivitatea avansată a șoferului. Tăcu. Simți dorința de a coborî, însă dori să reechilibreze dialogul cu șoferul:

— Măi băiete...!

Dar nu mai apucă să spună alte cuvinte. Șoferul ripostă cu și mai multă trufie:

— De ce îmi vorbești mie așa? Cred că suntem de vârste apropiate.

Timid, Eusebiu răspunse:

— Am 61 de ani.

— Ei, și eu am 51, zise conducătorul auto.

Mașina înainta și se apropia de centrul orașului. Eusebiu nu-l credea. Intrigat și neliniștit, dorea să coboare.

„Ce rost ar mai fi avut dialogul cu bărbatul din fața sa, dacă tupeul acestuia crește cu fiecare propoziție?” gândi Eusebiu. Îl încerca chiar o stare de clausturare. Conștient de gențile de pe umărul stâng, simțindu-le greutatea, ceru șoferului:

— Vreau să cobor!

Se gândi să plătească cu o bancnotă de 10 lei, pe care o avea în buzunarul din spate al blugilor. Lăsă mâna dreaptă în jos și căută bancnota.

Șoferul îl privea cu uimire. Până la destinație ar mai fi avut de mers. Primi bancnota și așteptă liniștit ca pasagerul să coboare.

În grabă, Eusebiu nu-și-a verificat gențile.

Simțea că umărul său drept este apăsător și nu și-a făcut griji a trântit grăbit ușa vehiculului. În clipa următoare, mașina se îndepărta în viteză. Rămas pe trotuar căută să-și numere gențile. Una din ele lipsea.

Prima dorință a fost să alerge după mașina din care coborâse. Nu-i reținuse numărul de înmatriculare și nici însemnele firmei de care aparținea, doar că este o mașină de culoare neagră. Conducătorul auto nu-i dăduse nici chitanță.

Cuprins de teamă, de un tremur nervos, ajunsese în prima stație de taxi, sperând să găsească mașina din care coborâse mai devreme. Dar, degeaba! În stație nu era niciun taxi negru.

Conștientiză atunci, marea greșeală făcută. Graba îi răsturnase planurile acelei zile, o zi încărcată, într-o perioadă furioasă electorală. Gândurile negre nu-l ocoleau. Alerga pe străzi cunoscute, fără să-i pese de privirile străine. S-a întors în stația din care plecase. Străzile erau goale. Oamenii triști se mișcau de colo-colo, preocupați, fără să-l bage în seamă. Tristețea lui nu-i

interesa, le aveau pe ale lor. Erau aplecați de griji și de poveri. Nesiguranța a pus stăpânire pe el.

Sună impacientat la bancă și insistă să se blocheze conturile. Doar cardul reuși să-l blocheze. Pierderea genții în care se afla aparatul foto, era amplificată și de actele de identitate ce se aflau în ea. Îl îngrijora refacerea acestor acte, dificultatea pe care o presupunea colaborarea cu un sistem birocratic.

Colindatul pe străzi nu i-a fost de niciun folos. La prânz s-a întors cu speranța că poate uitase cea de-a doua geantă acasă. Intrase într-un coșmar. Revenirea acasă doar i-a confirmat pierderea genții.

Odată ce toate speranțele se năruiseră, nu-i mai rămânea nimic de făcut. Retrăi momentul în care a coborât, intrigat de comportamentul șoferului impertinent. A fost clipa în care geanta cu aparatul foto și actele sale, alunecase de pe umăr.

Își sună chiar și un nepot să-l roage să intervină la dispeceratele de taxi, însă apelurile acestuia au fost fără succes. Oamenii obezi din spatele telefoanelor erau indiferenți.

Era conștient de vina sa, dar nu putea să-și înțeleagă confuzia din momentul abandonării taxiului. O asemenea gafă nu putea să aibă o explicație acceptabilă, cel puțin pentru el. Singura variantă plauzibilă era că avusese mâna cealaltă ocupată cu plasa de cărți pe care urma să le restituie bibliotecii județene. Avea un cult al cărților, le prețuia mult.

Nu mai era nimic de făcut întâmplarea avusese loc. Rămăsese dator cu un apel telefonic Trebuia sunat Paul, liderul zonal al presei pentru a stabili ordinea în care fotografiile făcute cu o seară înainte, să fie expuse. Imaginile respective erau mărturiile serii anterioare, în care filiala locală își lansase propria sa revistă.

— Vreau să vii mâine cu aparatul foto! În centru s-a deschis târgul de Crăciun, îi spuse Paul.

— Numai că nu mai am aparatul. L-am uitat într-un taxi, și nu-l pot recupera, îi comunică Eusebiu.

La auzul acestor cuvinte, Paul tresări:

— Nu se poate! Mergi la poliție! Arată-le legitimația! Trebuie să te ajute!

— Nu mai am nici legitimația. A rămas cu actele în geanta pierdută.

— Mergi, nu-i încă totul pierdut! Du-te la poliție, cere să ajungi la șef, să discuți cu cineva din conducere!

— Dar nu am actele!

— Nu-i nimic. Ai curaj! Du-te și insistă!

— Dacă te arestează, vin eu și te recuperez, dar numai du-te!

Cuvântul „du-te” răsună cu febrilitate în mintea lui Eusebiu. Nu se mai stăpâni și merge în stația de taxi. După ce dădu târcoale șirului de mașini, în căutarea taximetristului impertinent și vehiculul său, alege o mașină la întâmplare.

— V-am urmărit și am înțeles că doriți să aflați ceva, îi vorbește noul șofer. Ce s-a întâmplat?

Lui Eusebiu nu-i pică bine întrebarea. Era vădit stânjenit. Dar cu speranța că s-ar putea să găsească urma genții pierdute, îi răspunde bărbatului a cărei mustață părea aranjată cu furculița:

— Am uitat o geantă cu un aparat foto într-un vehicul azi dimineață.

— Taxi, întreabă mustăciosul?

— Da, un taxi negru, dar nu pot recunoaște firma și nici șoferul

Urmă un moment de tăcere. Mustăciosul părea că se gândea. Zării panoul publicitar pentru alegerile ce urmau săptămâna următoare.